

– Vrael som, – oprašoval si Geralt nohavice. – Vrael som, že netreba ťahať nasilu. Poondial si to, kamarát. Je z teba rybár ako z kozieho zadku trúba!

– To nie je pravda, – rozčúlil sa trubadúr. – To, že tá obluda zabrala, bola moja zásluha.

– Zaujímavé. Nepohol si prstom, aby si mi pomohol zadržať šnúru. Hral si na lutne a vyvreskoval na plnú papuľu, nič viac.

– Mýliš sa, – vyceril zuby Blyskáč. – Aby si vedel, keď si zaspal, zvesil som z háčika pandravu a dal som tam zdochnutú vranu, čo som našiel v kríkoch. Chcel som ráno vidieť, ako sa zatváriš, keď vytiahneš tú zdochlinu. A sumec sa chytil na vranu. Na tvoje pandravy by sa chytilo akurát tak hovno.

– Chytilo, chytilo, – zaklínač si odpľul do vody a navíjal lanko na drevenú vidlicu. – Lenže sa odtrhlo, lebo si ťahal ako taký trpák. Namiesto tých rečí zmotaj ostatné šnúry. Slnko už vyšlo, načase dať sa na cestu. Idem sa pobaliť.

– Geralt!

– Čo?

– Aj na tej druhej šnúre niečo je... Nie, anciáša, len sa to zachytilo. Do čerta, drží sa ako kameň, neporadím si! Nooo, už

to povolilo... Ha, ha, pozri sa, čo to ťahám! Hádám vrak lode z čias kráľa Desmoda! Čo je to za kravinec? Pozri sa, Geralt!

Blyskáč, pravdaže, zveličoval – spleť prehnitých povrazov, zvyškov sietí a rias bola síce impozantná, ale mala ďaleko do rozmerov riečnej lode z čias legendárneho kráľa. Bard to kľbko vyhodil na piesočný breh a začal ho prehrabávať špičkou topánky. Riasy sa len tak hmýrili pijavicami, slimákmi a malými ráčikmi.

– Ha, pozri, čo som našiel!

Geralt zvedavo prikrročil bližšie. Bardov nález bol vlastne obitý kameninový džbán, niečo ako dvojuchá amfora; bola zapletená v sieti, celá čierna od zhnitých vodných rias, kolónií chroštiekov a slimákov, stekalo z nej bahno.

– Ha! – zvolal znovu pyšne Blyskáč. – Vieš, čo to je?

– Pravdaže! Starý hrniec.

– Mýliš sa, – vyhlásil trubadúr a kúskom dreva zoškrabal zo džbána mušle a skamenené hrudky hliny. – Toto nie je nič menej, nič viac, iba začarovaný džbán. Dnu v ňom sedí džin, ktorý mi splní tri želania.

Zaklínač vyprskol.

– Len sa smej. – Blyskáč dokončil zoškrabávanie, zohol sa a omyl amforu vodou. – Na vrchnáku je pečať a na pečati čarodějnícky znak.

– Aký? Ukáž.

– Ešteže čo, – básnik skryl džbánok za chrbtom. – Chcel by si. Ja som to našiel a potrebujem všetky želania.

– Nedotýkaj sa tej pečate! Nechaj to!

– Pust', hovorím! Je to moje!

– Blyskáč, daj si pozor!

– Akurát!

– Nedotýkaj sa! Ach, do čerta!

Zo džbána, ktorý pri tom kmásaní padol na piesok, vyrzil červený, žiarivý dym.

Zaklínač odskočil a vrhol sa k bivaku po meč. Blyskáč si prekrížil ruky cez hrud' a ani sa nezachvel.

Dym sa zvril, zhustol do nepravidelnej gule vznášajúcej sa na úrovni bardovej hlavy. Guľa vzápätí získala tvar skarikovanej beznosej hlavy s veľkými očami a čímsi, čo pripomínalo zobák. Hlava mala v priemere okolo siahy.

– Džin! – zvolal Blyskáč a dupol nohou. – Ja som ťa vyslobodil a odteraz som tvoj pán. Moje želania...

Hlava zaklepotala zobákom, ktorý vlastne ani nebol zobák, ale čosi ako ovisnuté, neforemné a ustavične sa meniace veľké ústa.

– Utekaj! – skríkol zaklínač. – Utekaj, Blyskáč!

– Moje želania, – pokračoval básnik, – sú tieto. Po prvé, nech čo najskôr trafi šlak Valda Marxa, trubadúra z Cidaris. Po druhé, v Caelfe býva grófkva Virginia, ktorá nechce nikomu dať. Tak nech dá mne. Po tretie...

Nikto sa už nikdy nedozvedel, aké bolo tretie Blyskáčovo želanie. Z obludnej hlavy sa vynorili dve ešte obludnejšie laby a chytili barda za hrdlo. Blyskáč zachrčal.

Geralt sa troma skokmi ocitol pri hlave, rozohnal sa strieborným mečom a začal od úst rovno cez stred lebky. Vzduch zahvízdal, hlava sa rozplynula v dymovom opare a – prudko narástla, znásobila svoj objem. Ohromný zobák, teraz tiež podstatne väčší, sa roztvoril, zaklepotal a zasipel, laby zalomcovali zmietajúcim sa Blyskáčom a pritlačili ho k zemi.

Zaklínač zložil prsty do Znamená Aard a vyslal do hlavy maximálne množstvo energie, aké sa mu podarilo zmobilizovať.

Magická energia sa zhmotnila okolo hlavy do aury, zažiarila ako oslepujúci lúč a zasiahla cieľ.

Zahrmelo tak, až Geraltovi zaľahlo v ušiach, a vŕby zašumeli od vzduchu, ktorý nasal podtlak. Netvor ohlušujúco zavyl, vyrástol ešte väčšmi, ale barda vypustil, vyrzil do výšky, zakrúžil a odletel nad vodnú hladinu, mávajúc labami.

Zaklínač sa vrhol vpred, aby odtiahol nehybne ležiaceho Blyskáča. V tej chvíli jeho prsty našmátrali v piesku zahrabaný okrúhly predmet.

Bola to mosadzná pečať ozdobená znakom zlomeného križa a deväťčipej hviezdy. Hlava visiaca nad riekou už nadobudla veľkosť stohu sena. Roztvorená zavýjajúca papuľa pripomínala vráta stredne veľkej stodoly. Netvor natiahol laby a zaútočil.

Geralt nemal ani potuchy, čo robiť, stisol pečať v hrsti a namieril ruku k útočníkovi; vykrikol exorcistickú formulu, čo ho raz naučila istá kňažka. Nikdy doteraz túto formulu nepoužil, pretože zásadne poverám neveril.

Efekt prekonal jeho očakávanie.

Pečať zasyčala a prudko sa rozžiarila – popálila mu dlaň. Gigantická hlava stuhla vo vzduchu a nehybne zavisla nad riekou. Visela takto dobrú chvíľu, až napokon zavyla, zarevala a rozplynula sa v pulzujúcom kľbku dymu, vo veľkom načuchranom mračne. Mračno tenučko zahvízdalo a neuveriteľne rýchlo odletelo proti prúdu rieky, pričom za sebou na hladine zanechalo rozbúrenú brázdú. O niekoľko sekúnd zmizlo v dialke, len nad vodou sa ešte istý čas nieslo tichnuce vytie.

Zaklínač sa sklonil k bardovi schúlenému na piesku.

– Blyskáč! Žiješ? Blyskáč, do čerta! Čo je s tebou?

Básnik potriasol hlavou, zatrepotal rukami a otvoril ústa do výkriku. Geralt sa skrivil a prížmúril oči – Blyskáč mal školený, prenikavý tenor a v prívale strachu vedel hlasom obsiahnuť neuveriteľné registre. Ale to, čo sa vydralo z bardovho hrdla, bol sotva počuteľný, zachrípnutý škrek.

– Blyskáč! Čo sa ti stalo? Hovor!

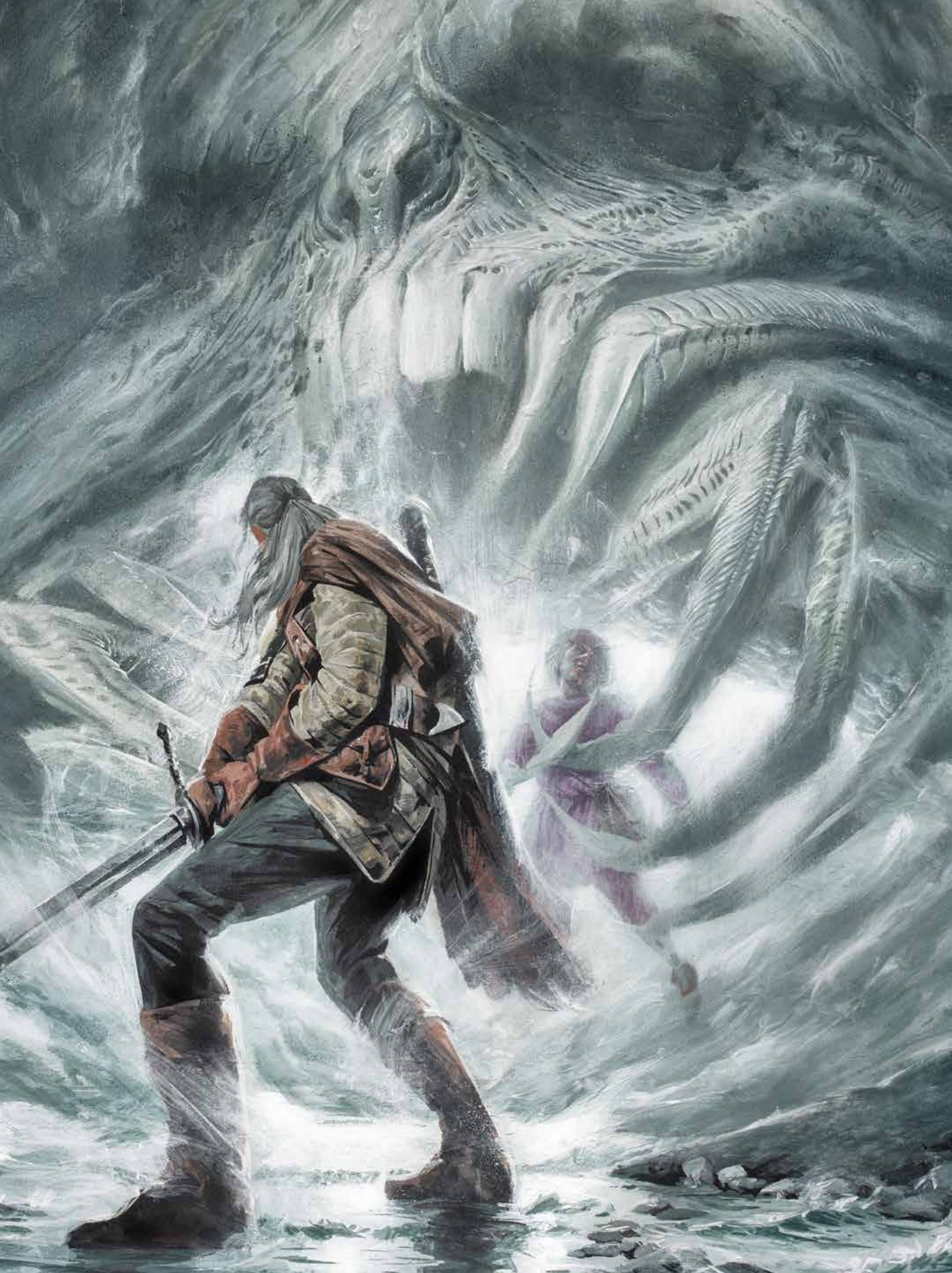
– Eeee... Hhhh... Khhh... Khuuuhvaa!

– Bolí ťa niečo? Čo je s tebou? Blyskáč!

– Hhhh... Khhu...

– Radšej mlč. Ak je všetko v poriadku, kývni hlavou.

Blyskáč skrivil tvár a s veľkou námahou prikývol, no vzápätí sa schúlil – dusil sa, kašľal – a vracal krv. Geralt zahromžil.

II.

Pri bohoch! – strážnik cúvol a spustil lampáš.
– Čo s ním?
– Pust' nás, človeče dobrý! – požiadal ticho zaklínač, pridržiavajúci v sedle skrčeného Blyskáča. – Máme naponáhlo. Veď vidíš.

– Vidím, – prehltol slinu strážnik pri pohľade na bardovu bledú tvár a podbradok pokrytý čiernou krvavou chrastou.
– Ranený? Vyzerá to strašne, pane.

– Ponáhľame sa, – zopakoval Geralt. – Od svitania sme na ceste. Pustite nás, prosím.

– Nemôžeme, – povedal druhý strážnik. – Cez bránu len od východu do západu slnka. V noci neslobodno. Taký je rozkaz. Neslobodno nikoho. Iba ak by mal znak od kráľa alebo starostu. Či ešte ak by bol erbový šľachtic.

Blyskáč zaskučal a schúlil sa ešte väčšmi, čelo si oprel o hrivu koňa, roztriasol sa, mykol v dávivom kčí. Po rozvetvenej

stvrdnutej vzorke na pokrývke prehodenej cez šiju koňa stekala ďalšia stružka.

– Ľudia, – prehovoril Geralt najpokojnšie, ako dokázal.
– Veď vidíte, že je s ním zle. Musím nájsť niekoho, kto ho vylieči. Pustite nás, prosím!

– Neproste, – strážnik sa oprel o halapartňu. – Rozkaz je rozkaz! Pustím vás a dajú ma na pranier a vyženú zo služby, čo dám potom deckám jesť? Nie, pán môj, nemôžem. Zložte priateľa z koňa a uložte ho do strážnej izby v barbakane. Obviažeme ho, do svitania vydrží, ak mu je súdené. To už nie je tak dlho.

– Tu obvazy nepostačia, – zaškripal zubami zaklínač. – Potrebujeme felčiara, skúseného medika, kňaza...

– Toho by ste aj tak v noci nezobudili, – upozornil druhý strážnik. – Toto pre vás môžeme urobiť, aby ste nemuseli do úsvitu pred bránou postávať. V strážnej izbe je teplo a raneného

tam je tiež kam uložiť, bude mu lepšie ako tu v sedle. Podte, pomôžeme vám ho zložiť z koňa.

V izbe v barbakane bolo naozaj teplo, dusno a útulne. V kozube veselo praskotal oheň a za kozubom oduševnene cvrlikal svrček. Pri masívnom štvorhrannom stole obloženom džbánmi a taniermi sedeli traja muži.

– Prepáčte nám to, páni, – ozval sa strážnik podopierajúci Blyskáča, – že vás vyrušujeme... Dúfam, že nebudete mať nič proti... Tento rytier, hmmm... A ten druhý je ranený, tak som si myslel...

– Dobre si si myslel, – jeden z mužov k nim obrátil útlu, ostrú, výraznú tvár a vstal. – Podte ďalej, položte ho na posteľ.

Bol to elf. Podobne ako druhý, čo sedel pri stole. Obidvaja, ako prezrádzal ich odev, charakteristická zmes ľudskej a elfskej módy, boli usadení, asimilovaní elfovia. Tretí muž, podľa

výzoru najstarší, bol človek. Podľa výstroja a sivých vlasov zastrihnutých tak, aby sa vmestili pod helmicu, to bol rytier.

– Som Chireadan, – predstavil sa vyšší elf, ten s výraznejšou tvárou.

Ako obyčajne u predstaviteľov Staršieho ľudu, nebolo možné uhádnuť jeho vek – mohol mať rovnako dobre dva desať, ako aj stodvadsať rokov. – A toto je môj príbuzný Errdil. A tento šľachtic je rytier Vratimir.

– Šľachtic, – zajastril Geralt, no dôkladnejší pohľad na erb vyšitý na tunike rozptýlil jeho nádej: štvordielny štít so zlatými laliami bol šikmo pretátny brvnom. Erb prezrádzal, že jeho nositeľ nielenže pochádza z mimomanželskej posteľe, ale aj z ľudsko-neľudského zväzku.

Takto sa, hoci s erbom, nemohol rátať za plnoprávneho šľachtica a bezpochyby nemal privilégium prejsť cez mestskú bránu po zotmení.